

Jak to tedy budeme aplikovat tady? Děláme skoro totéž. Děláme totéž. Teď ale tady máme trochu málo místa, tak... je tam kamenná zahrada. Ale jídlo je tu příliš dobré. (Ano.) Nejsem si jistá, jestli jste hladoví nebo ne, stejně můžete jíst. Pro mě je to taky, je to tady velmi špatné, protože vaří vynikající jídlo a přinesou ho do mé kuchyně. Doma můžu kontrolovat, co vařím. Nevařím moc stejně, víte a moji pomocníci stejně. Jíme jednodušeji, velmi jednoduše. Kdykoli máme čas, uvaříme si nějaké jídlo, dvě nebo tři a když nemáme čas, jen sezam a hnědou rýži, jednoduše, základy. Nezbytné a základní potraviny. Takže je to velmi dobré. Můžete s tím něco shodit – protože to moc dobře nechutná! I když máte hlad, nechce se vám ani jít se na to podívat. Nemluvě o psech. Musíme je čistit čtyřikrát nebo pětkrát denně, krmit je, svačiny a vodu. Když jsem doma, servírují jen jim většinu času, taky. Musím jim dát svačinu a mohli by jíst stále. Cokoli jim dám, snědí.

Je to pro ně vždy vynikající a dokonce ještě nemusejí být jogíny a nepotřebují ani radu od královny. Vše je výborné, protože jedí tak hodně, nepřestávají, cokoli jim dám, ale samozřejmě, že jim dávám dobré věci. Někdy jedí raději svačinky, než jejich hlavní jídlo, protože chutnají lépe nebo co, nebo proto, že jim to dávám rukou. Dobrá. Takže, když jsem se vrátila odsud domů, dříve jsem se na to nechtěla ani podívat, a teď na to nechci ani pomyslet. Je to naprostý opak. Například tady je mnoho směrů a různých specialit z různých zemí – a mimochodem, díky vám, že věnujete svůj čas a vaříte pro mne tak vynikající jídlo. Víte, aulacké (vietnamské) jídlo, které jsem neviděla, nevím jak dlouho, kolik let. Nemám tento druh domácí stravy a vařené taky s láskou, víte? Když ale odsud přijdu, i když mám hlad, už nechci jíst. Možná trochu, ale váhavě, víte? Jaký je to rozdíl. Mám tady hezký pokoj, stůl a všechno.

Víte, a máte připravené jídlo, dokonce teplé. Doma vaří, ale jedí v různou dobu. Já normálně nejím, až pozdě večer, až potom, co oni snědí už 2, 3 jídla, já pak jdu a sním mé jídlo. Většinou uvaří a podělíme se, už tam postaví porci pro mne a jen když mám skutečně hlad a není nic jiného, pak jdu a sním to. Už je to studené, víte? A nechci to dávat do mikrovlnky a to všechno. Sním to studené, proto to většinou není tak dobré. Tady, senzace, přišlo to přímo z kuchyně. Víte, kouří se z toho a působivé! Jaký je to rozdíl! Takže, co teď budeme dělat? Neměli bychom dokonce vařit tolik jídla, protože byste tady měli být jogíny, ano? A někteří lidé mi říkali, že chtějí žít dokonce ze vzduchu. Ano, zrovna teď jsem mluvila s jedním z vašich center – Vancouver? – a chtěli mluvit o jedení a breathariánství – o jedení vzduchu a tom všem. Říkala jsem: „Ano, do toho.“ Přála bych si, abyste všichni jeli na vzduch, alespoň bychom nemuseli nic dělat. Jen bychom sem přijeli, seděli a jeli domů. To by bylo hezké. Nemuselo by se vařit, nic:

žádné nádobí, žádné řinčení,
bouchání,
žádný supermarket. Nic.
A nemuseli bychom
trávit, nic.
Jste už na to připraveni?
(Můžeme to zkusit.) Ano?
(Ano.) Kdo? Zvedněte ruce.
Kdo „ano“, zvednul ruku,
ten člověk nemusí
platit.
Dobrá, dobrá, dobrá. 1,2...
Ne. Nějaký hoch vzadu.
Vy ne?
Vy ukazujete jen na něho
jako...
Změnil svůj názor
tak rychle.
Byl na tom tak.
„Ne, ne, ten hoch!“
Viděla jsem ho takhle
a zeptala jsem se...
Dobrá.
Kdo nechcete jíst,
vezměte si své peníze zpět.
A když budou někde jíst,
jděte někam jinam.
Nestůjte tam a neříkejte,
že vás lákáme!
Můj Bože. Skutečně
vám chutná to jídlo?
Ano.
Mělo by být vynikající,
že? (Ano.)
Dobrá. Dobrá, jedna skupina
vaří lépe než ta druhá,
to vám řeknu.
Podívejte se, jak spolu
soutěží.
Je to jako soutěž ve vaření
nebo něco.
Minulý týden
jsem si myslela, že jídlo
bylo už velmi dobré.
Dnes, je dokonce ještě lepší.
Ne skutečně,
jen je jiné.
Myslela jsem si, že už
uvařili, co mohli.
Nemohu uvěřit tomu,

že ještě mají něco víc!
Čím víc,
lidi, vaříte,
tím víc máte,
víc, nějaké tvořivosti
nebo něčeho takového.
Tvůrčích nápadů, víte?
Hodně jídel,
které jsem předtím nejedla.
Velmi dobré, velmi dobré.
Nevím, odkud jste se to
naučili,
je to ale dobré, dobré.
Kde jste se
to naučili?
Víte, ty nové věci.
Jsou staré, staré věci,
ale vy jste je udělali nově,
jiná barva,
jiné kombinace.
Zdá se, že teď máte
více tvořivosti,
než když jsem vás poznala.
Protože když jsem vás
poznala, vařili jste jen
tradičně.
Teď je to víc „odvážné“,
víc uvolněné.
Velmi hezké.
Nemohu to jíst všechno,
jen jsem se dívala
a bylo to velmi hezké.
Hodně toho, proto
jím jen trochu
tu a tam,
víte?
Je to vše velmi dobré.
Ve skutečnosti, když na jídle
najdete jednu věc hezkou,
pak už to stačí.
Normálně neskáčeme
k něčemu jinému, ale
oni toho vaří příliš hodně.
Starají se tady o mne
jako o královnu matku.
Není divu,
že se královna matka
nestala jogínem,
poslala ven jen svého syna.
Domácí jídlo je lepší, ne?

Přemýšlím,
proč takto poslala svého syna
ven.
Proč?
Proč poslala svého syna ven,
aby se stal jogínem?
Chtěla pro něho
to nejlepší.
Chtěla pro něho
to nejlepší, dobrá.
Proč nechtěla
to nejlepší pro sebe?
Řeknete mi? (Příliš stará,
možná.) Příliš stará, nejspíš,
příliš stará, ano.
Taky v dávných dobách
nebylo dovoleno ženám
aby byly ve společenství
mnichů.
Dokonce ani, aby se
přiblížily příliš blízko.
V některých chrámech
jsou jen mniši
a zavírají
své brány stále.
Ani jeptišky ani žádné ženy
nemohou přijít
do blízkosti brány,
nenechají vás vstoupit,
ani s vámi nebudou mluvit.
Řeknou: „Odejděte.“
Dobrá, velmi dobře.
Chtěla pro svého syna to
nejlepší, nejspíš to tak bylo.
Dobrá, velmi dobře.
Jaký příklad:
být králem,
mít všechno
na kývnutí a zavolání
a on prostě takto odejde
a spí jen venku
v džungli,
to pro něho musí být
velmi tvrdé.
Proto mu jeho matka
musela dát tyto rady.
Dovedla si představit
jaké to je,
dva extrémny, víte?
Dva extrémní životy:

jeden je naprosto luxusní
a se vším komfortem,
se zábavou a příjemnostmi,
a ten druhý,
absolutně nic,
téměř nula.
Musíte dokonce
bydlet v lese.
Žádná pevnost,
zřejmě žádný pokoj,
jen možná pod stromem
nebo tak nějak,
a spí na zemi.
A vy teď
sedíte na pohovce,
myslím, na polštářích,
máte se o co opřít
a spíte.
Je to vůbec pohodlné?
Lepší než král tady, ne?
Král, nemyslím si,
že vyráběli takové polštáře
a opírací křesla,
jako tyto v jeho době.
Nemyslím si,
že na to v Indii mysleli.
Jogíni, asketové
v Indii
toto skutečně neměli.
Většina z nich
měla jen něco jako džbán,
víte? – stříbrný džbán,
pokud ho měli,
když ne, jakýkoli džbán –
jen aby si nabrali vodu
kdekoli jsou,
naberou si vodu,
aby si umyli ruce,
protože jedí
rukama,
proto si musí
umýt ruce vodou –
omyjí si ruce
po toaletě a podobně –
nebo se cestou napijí,
to je vše.
A pak cestou
žebrají, aby se najedli.
Co jim dají,
snědí.

Nebo někdy možná
jdou do nějakého chrámu
a v tom chrámu mají
nějaké jídlo
a možná se tam najedí,
ale nemohou tam
zůstat nastálo,
pokud to není jejich řád.
I kdyby to byl jejich řád,
nemohli by taky
zůstat dlouho.
Většinou vás nechají,
poutníka nechají pobýt 3 dny
na jakémkoli místě,
maximálně, zdarma.
Na některých místech se
neplatí, někde platíte
jen jako „dar“, víte?
Ne moc. Je to velmi levné,
protože tam není nic,
jen střecha a hliněná zem
a stěny z hlíny, víte?
Nicméně.
Takže si myslím, že vy
máte velmi dobré podmínky.
Ano, kamkoli jdete,
máme místnost, alespoň.
Dobrá.
Dobrá, nějaké otázky
nebo komentáře,
ohledně tohoto?
Líbil se vám ten příběh,
doufám? (Ano.)
Dobrý příběh.
Dobrá, opustím vás tedy,
nechám vás meditovat.
Uvidíme se zítra,
to je stejné.
Jak se jmenuje ta kniha?
(Proč?)
Jen bych to chtěl vědět.
Na co?
Vy nechcete znát
název té knihy.
Dobrá, pojďme. Ano?
Já jdu do svého pokoje.
Budu meditovat tam
a vy jděte nahoru
do svého pokoje.
Proč? Proč tleskáte?

Samozřejmě,
tam půjdete, ne?
Normálně chodíte dolů?
Co je tedy nového?
Je to stejné, jako obvykle,
jdete nahoru, ne? Nebo ne?
(Normálně ne.)
Normálně ne.
Dnes to tedy zkuste.
Pokud je to obvyklé,
pak jen jděte,
zavřete oči a jděte,
není potřeba ani směr.
Pokud to není obvyklé,
držte se souseda,
který jde a můžete
jít společně, ano?
Dobrá, uvidíme se později.
Myslím, že jsou už
3 hodiny ráno,
tak se uvidíme později.
Uvidíme se dnes! (Sbohem.)
Děkujeme, že jste přišla.
Děkuji vám, (Děkuji Vám.)
že jste poslouchali.
Jsem ráda, že jste přijeli.
(Děkujeme Vám.)
Dělejte co nejlépe.
Využijte toho co nejlépe, ano?
I když je malý pokoj a to
všechno, nevadí, ano?